

— Хайде да направимъ на Сивка една дървена кжщичка върху нѣкое дърво. Зимасъ четохъ въ едно списание за това. Сивка ще види кжщичката, ще влѣзе тамъ, ще прекара лѣтото, а презъ зимата ще си я вземемъ пакъ въ кжщи . . .

— Ура! — извикаха децата. — Още сега да я направимъ!

Намѣриха едно дървено сандѣнче. Отъ едната страна изрѣзаха дупка, а покрива поправиха. Въ кжщичката настлаха сѣно.

При вратата заковаха една дъсчица за площадка. Лечко и Дачко се покачиха на едно дърво и приковаха сандѣчето ъ единъ дебелъ клонъ, а на площадката оставиха орѣхи.

Мина день, мина втори. Сивка не се показва никаква.

Лечко сърдито измърмори:

— Ахъ, какъ си губи Сивка късмета!

Игритѣ увлѣкоха отново децата и тѣ забравиха за катеричката. Една сутринъ тѣ играеха подъ голѣмото дърво. Изведнажъ една орѣхова черупка чукна Лечко по главата. Погледнаха нагоре.

— Сивка!

Стои катеричката на площадката, чупи орѣхи и хвърля черупкитѣ. Децата наскочаха, замахаха съ ржце и завикаха:

— Сивке! Сивке! . . .

А катеричката се шумгуна въ кжщичката.

— Ето, — каза Мирка, — каква неблагодарница е нашата Сивка. Не иска и да ни знае.

— Нищо, — успокои я Лечко. — Сега отъ тукъ тя нѣма да си отиде.

Есенниятъ вѣтъръ задуха. Столичанчетата си заминаха. Мирка и Лечко събраха цѣла торба желѣди и елови шишарки. А щомъ падна първиятъ снѣгъ, Лечко се покачи на дървото. Предпазливо сатули съ шапка дупката и сне лѣтовището на катеричката.

Занесе го въ стаята. Всички го наобиколиха.

— Тукъ ли е Сивка? — запита бащата.

— Тукъ. — Искашъ ли да я видишъ? — гордо каза Лечко. Погледна въ сандѣчето, почука по стенитѣ и Сивка се показа —

